

ger. Dette er ganske mærkeligt; thi hvorledes kan han være berettiget til at fordrø de private Regnskabsbøger foreviste? Det veed jeg ikke; Jeg kjender ikke noget Punkt i Kasseeanordningen, hvorefter Departementschefen kan fordrø, at en Embedsmand skal forevise sine private Bøger. Man kunde jo tænke sig, at en saadan Embedsmand var Spiller eller havde andre saadanne Begælinger udenfor sit Embede, og at han havde Interesse af at føre sine Indtægter og Udgifter ind i en saadan privat Kassebog. Der kan jo være forskellige Forgøringer af det menneskelige Levet, som saaledes kunne fremfalde Indtægter og Udgifter; men skal en saadan Embedsmand da være forpligtet til at forevise sine Regnskabsbøger for vedkommende Kassekontrolør? Medens man siger, at vedkommende Embedsmands hele Liv ligger udenfor og er os uvedkommende, ja, medens man endog vægter sig imod enhver deraf flydende Mistanke med Henhyn til de forefundne Uregel- mæssigheder, og leder Tanken hen paa, at der dog maasse kunde ligge, noget Uredeligt bagved, siger man samtidig, at der saavel af Embedets Regnskabs- og Kassebøger, som af hans egne private Regnskabsbøger ikke fremkom Noget, der kunde vække Mistanke om Uredelighed. Dette staar der med rene Ord. Jeg spørger nu: Hvorledes er Departementschefen kommen til at efterse de private Bøger, naar han ikke er forpligtet dertil? Han maa være kommen dertil ved i de andre Bøger at opdage Uregelmæssigheder; som han da har søgt at efterspore. Dette slutter jeg mig til, og jeg tror ikke, at det er nogen ulogisk Slutning, at han i de offentlige Kassebøger, som vedkommende Embedsmand skulde føre, er kommen til at se Uregelmæssigheder; som han da har søgt at opklare ved at efterse hans private Bøger, og da disse heller ikke vidnede om Uredelighed, har han ladet sig nøie hermed; men han kunde ogsaa have faaet andre private Bøger, og jeg tror derfor ikke, at nogen Kontrolør vil kunne naae det, som han søger, gennem saadanne Hjælpeidler. Nei, man skal holde sig til det, der er Gjenstand for Undersøgelse; det skal man forlange i den strengeste Orden, og det skal man forlange undersøgt, indtil Nordenen er opdaget. Dette tror jeg er det Eneste, som vi kunne forlange, og hvis dette var sket her, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at saa vilde man for mange Aar siden have opdaget, hvad der nu bagefter kommer frem og kommer til at føie til Statskassen. Jeg er overbevist om, at hvis man ikke havde fundet sig i, at § 18 i Kasseeanordningen havde staaet hen, som et økseslæt Bogstav, saa var man ikke kommen til denne Historie. Men saa fortæller man os, at det skulde være umuligt at gjøre Noget for, at man vedkommende Skiftesager, — saavidt jeg mindes er det angaaende Skiftesager, det siges, — kan føre Kontrolten paa en saadan Maade, at det kan vides, om alle Ind-

tægter ere rigtigt angivne, man maa „gjette sig frem“. Jeg siger dog, at naar en Embedsmand lever paa samme Sted, hvor vedkommende Kassebetjent lever, i en lille By, hvor saa godt som ethvert Forhold er gjenemsigtigt, er det umuligt at forstaa, at han, naar han efterser Indtægterne og da opdager Noget, især da han ved tidligere Ordener maa have været ansporet til at være meget paapassende, da ikke finder, at det ligger uoverordentligt nær at sige: den Mand med de 19,000 Rbd., eller den Kvinde med de mange andre Tusinder Rbd. faae behandlet deres Boer, og der er endnu ikke ansørt en eneste Skilling, og Angivelsen af Indtægter og Udgifter stemmer i det Hele ikke nøjagtigt med Kassebeholdningen, Alt ligger i et Brøyl og i Modfætning til, hvad Kasseeanordningen fordrer. Han maatte da, forekommer det mig, være kommen til at se, at det dog var besynderligt, at der Intet var ansørt som Indtægt i Sens Westh's Bo. Det forekommer mig dog, at han inden den 1ste Januar 1871 maatte have kunnet sagt sig selv dette. Det var jo et meget betydeligt Bo i en lille Provindsby med en fattig Omegn — nei ikke fattig, men dog ikke saare velhavende, — og naar han da gennemgaar disse Indtægtsposter og alt inden den 1ste Januar 1871 opdager Nordenen, og at ikke en eneste Post er sørt til Indtægt i et saa betydeligt Bo, forekommer det mig dog besynderligt, at han ikke siger sig selv, at det umuligt kan hænge rigtigt sammen (Sjærring: Derfor gjør han Udsættelse). Det ærede Medlem siger: derfor gjør han Udsættelse; men jeg spørger: hvorlænge har Sens Westh's Bo staaet under Behandling? Det vide vi ikke. Kan det ikke have staaet længe under Behandling, da Manden jo var langsom i sin Behandling af Skiftesager? Kan det maasse ikke have været behandlet ikke blot før den 31te December 1870, men endog før den 31te December 1869, og hurde han da ikke alt have opdaget, at der herved var været indbetalt Beløb af Boer, eller at dette har været ansørt i Kassebogen? Det kan ikke hjælpe, at de Herrer Kontrolører, der staa Sagen saa nær, sige, at de skulle gjette sig til det, thi jeg paa staar fremdeles, at der i hele Hveredsfoged Bjørnsens personlige Forhold og i hele hans Embedsforhold, for saa vidt det er kommet frem i selve den Embedsmands Erklæring, som vil skjule sine Feil, har været saa Meget offentlig bekjendt, at han maatte have grebet til det simple Middel, som enhver Klartseende, paa sit Embeds Løve meget omhyggelig varetagende Embedsmand maatte have grebet til, nemlig i Stilhed at iagttage Boernes Behandling, i Stilhed at høre Befolkningens Mening; thi jeg antager dog, at Embedsmændene leve blandt Befolkningen, at vi ikke ansatte enkelte Mænd, som stille sig op paa en Piedestal og holde sig paa østerlandske Vis i Hemmelighed; saaledes at de ikke komme i Forbindelse med den øvrige Befolkning. Han maatte dog have ladet sig af